

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

מאמר זה כמקור להא דאיתא בספר הקדוש ליקוטי מוה"ר (מחזקא קטא, טו) שהכעס מקלקל את הפרנסה, והוא לך לשונו: 'הכעס מוּק לעשירות. וכשהיצר מסית לאדם שיכעס, ידע שבזאת השעה ישפיעו לו מלמעלה איזה סך מסוּג, והיצר רוצה לקלקל זאת ההשפעה עכ"ל.

וכבר גילה והאריך סרן האר"י הקדוש בהרה מקומות ובפרט בשער רוח הקודש, בחומרת עוון הכעס, ובין הדברים מביא שזה העוון מונע מהאדם מלהשיג אפילו השנה כל שהיא.

עוד מביא האר"י הקדוש בכתביו, שפגם זה העוון הוא גדול הוא עד מאוד, ותיקונו קשה כמעט פי שנים מתיקון החטא הידוע כי על החטא הידוע צריכים לצום פ"ד תעניות ועל עוון הכעס צריכים צלום ק"א תעניות, כי זה העוון משנה את מהותו של האדם, למאד, כי בסיבתו הוא מחליף את נשמתו בגשמה מסטור"א ר"ל. ואכן ידוע הוא שהאר"י הקדוש הקפיד על זה העוון יותר מכל החטאים שבעולם. והעצה הכללית להינצל מן הכעס היא האמונה שכל הנעשה בעולם הוא במידת הבורא ב"ה, וכל מה שהקב"ה עושה הוא דאי לטובותנו, וכדאיתא בספר התיצא (אסתר הקדוש טו) וז"ל: 'בהקדים מאור"ל (חזק חלק א, טו) 'כל הכעס כאילו עובד עכ"ל וכו'. והענין מובן ליהודי בינה לפי שבעת כעס נסתלקה ממנו האמונה, כי אילו היה מאמין שמאת ה' היה זאת לו, לא היה בכעס כלל, ואף שכן אדם שהוא בעל בחירה מקללו או מכה או מזיק מסווג ומתחייב בדיני אדם ובדיני שמים על רוע בחירתו, אעפ"כ על הניזק כבר נגזר מן השמים, והרבה שלוחים למקום, ולא עוד אלא אפילו בשעה זו שמש שמכחו או מקללו מתלבש בו כח ה' ורוח פיו ית המחייה ומקיימו, וכמ"ל (שם) 'א"ל ה' אמר לו קלל והיכן אמר לשמעיה? אלא שמשחשבו זו שנפלה לשמעיה בלבו וסוּחו ירדה מאת ה' ורוח פיו המחי' כל צבאם החיה רוחו של שמעי בשעה שדיבר דברים אלו לדוד, כי אילו נסתלק רוח פיו ית רגע אחד מרוחו של שמעי לא יכול לדבר מאומה עכ"ל. הרי לנו מדבריו שההצלה העקרית מן הכעס היא אמונה שהכל מן השמים.

ומה טוב הדבר שיהיה האדם בספר 'ארך אפים', ששם נקבצו ובאו אוסף נפלא מדברי חז"ל וספרים הקדושים בננות הכעס והעצות להנצל מזה, ובמגלת מידת הסבלנות והדרכים להשיג, כי באמצעות זה הספר יצליח האדם להשריש האמונה האמיתית הנזכרת. גם גדולי ישראל ראו לנכון להנחות בזה הספר כדי להינצל מן הכעס, וכפי שסיפר לי אבי מורי זצ"ל שהגאון רבי דוד יונגרייט זצ"ל - ראב"ד ירושלים הפציר בהרה"ח רבי רפאל חיים טרייטל זצ"ל שידיפוס ופיץ את הספר הנזכר, ורצה אבי מורי לדעת למה חושק הרה"צ רבי דוד בהפצת זה הספר, וכששאלו על כך, הרים רבי דוד את קולו ושאל בתמיהה: איך ידוע שאני יושב בבית דין? וכמי שאומר שזוהו מקום שבהל יסורים להיכשל בכעס, כשעוסקים בדיני תורה ומתברר שפלוני מעיז לגזול, ואלמוני מעיז לשק... ורצה הגאון הראב"ד ז"ע העתק מזה הספר כדי להתענות מן הכעס...

ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה: (לא כא) ופירש"י: ויאמר אלעזר הכהן וגו' - לפי שבא משה לכלל כעס בא לכלל טעות, שנחשלו ממנו הלכות געוּל נכרים. וכן אותה מוצא בשמיני למלואים שנאמר (ויקרא י טו) ויקצוף על אלעזר ועל איתמר, בא לכלל כעס, בא לכלל טעות, וכן (במדבר י - יא) בשמענו את המורים וכן את הסלע ע"י הכעס טעה: ...

כבר הזכרנו פעמים רבות את דברי הוזהר הקדוש (חלק ג קט) המדבר בחומרת האומר שיש בתורה סיפורים שלא נכתבו כי אם לשם סיפור בעלמא, הוזהר הקדוש מקללם ר"ל על עצם הבנה זו, כי בזה הוא נוטף דופי בתורה, וכאילו אומר שהתורה סקלה בתכלית, ועשתה את עצמה קרעים קרעים כשבין התורות היא עושה רוחו כדי לספר לנו סיפורים וחזו מלומד כן, אלא עלינו להבין שכל סיפור באים להורות לנו הליכות והלכות שעל האיש הישראלי להתבונן בהם. זה הדבר אנו רואים כאן בדברי רש"י, התורה מביאה שלושה מקרים שבהם נכשל משה בכעס, ועצם הדבר שהתורה מגלה לנו את משלוחיו של 'אדון הנביאים' כבר מגלה לנו שלא דבר של מה בכך הוא, ומאיר רש"י את עינינו ומביא לנו את האמור בספרי (במדבר קנז) שכל השלושה באים ללמדנו את תוצאותיה של עוון הכעס, שאפילו צדיק נשעב כמשה רבינו, שזכה לקבל התורה מפי הגבורה בא ידיו שכתת התורה ולידי טעות כתוצאה מן הכעס, ובסיבתו שנה פעם גם במעשה, והיא שגרסה לו שלא להיכנס לארץ, על אף שאין ספק שהתכווין בכעסו רק לשם שמים. ואם במשה רבינו מוטעא אירע כך, על אחת כמה וכמה שמוטל על כל אדם משראל לחיות זהיר מאוד מן הכעס, כי מותר כן יבוא חזו לידי שכתת התורה, וכפי שחז"ל הקדושים גילו לנו מפורשות במקום אחר (מסכת סו' פסחים טו) שסכאן ראיא שזוהי הפסידו של הכעס, וכך שנינו שם: 'ד"ש לקיש אמר כל אדם שכועס, אם חכם הוא - חכמתו מסתלקת ממנו, אם גבאי הוא - גבאותו מסתלקת ממנו וכו'.

ומן הראוי גם שנשים לב כמה רעה נרמה לנו תקלתו של משה כשבא לכלל כעס, כי העונש המר שקיבל כשאמר 'שמענו גא המורים' השפיע לחזרות שכן מבוואר בספרים הקדושים (ראה אורח חן במדבר י, ת דברים א, לו) שאילו היה זוכה משה להיכנס לארץ ישראל לא היה בית המקדש חרב, ולא היינו נולדים על כן זכור מנור ותשוח עליו נפשנו, מכך שהכעס גרם התורבן הנורא והביא עליו את כל הצרות הקשות הסובבים אותו בגלותו המר. ואם כעסו של צדיק זה שהיה כולו לשם שמים הביא עליו אסונות קשות כמו אלו, על אחת כמה וכמה שכעסו של בני אדם פשוטים שהם על פי רוב על עניני חומר וגשם בלבד יסורים להביא מידות קשות ר"ל. ואכן כך איתא בגמרא (מסכת סו' פסחים טו): 'אמר רבי מני בר פטיש כל שכועס אפילו פוסקין עליו גדולה מן השמים - מורדין אותו. ואולי משמש

מטות מסעי

כ"ז תמוז תשפ"ג

המנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג 7:11

מוצ"ש"ק 8:28

ר"ת 9:03

סוף זמן קריאת שמע והפלה

סוף"ש א' 8:17

סוף"ש ב' 9:09

סוף"ת א' 9:46

סוף"ת ב' 10:21

המנים לפי שטח קו"ו

ליון מס:

685

טיב המערכת

גדרות צאן למקננו וערים לטפנו

בבית הרפואה היו מאושפזים שני יהודים זה לצד זה, האחד חרדי שומר תורה ומצוות והשני יהודי חרוק מחיי תורה ומצוות כרוק מרחק ממערכ. והנה אצל היהודי החרדי נכנסים כל העת בניו ובנותיו לבקרו ולעודדו ומתעניינים בשלומו ולא משאירים אותו לבד אפילו לרגע, ואילו שכנו נמצא כל היום לבדו ורק מדי פעם מגיע מי מבניו לדקות ספורות מתעניין קצת במצבו ושואל לשלומו ומיד מסמיך לדרכו.

אחרי ימים ספורים כשהאיש שם לב להבדל ברצף המבקרים החל להתאנף, שאלו שכנו החרדי מדוע אתה נאנח לכך? ענה לו בגילוי לב אינני מבין איזה דבר נתת אתה לילדיך שאני לא נתתי לילדי, קנתי להם דירות ונתתי להם כל צורכיהם. ועכשיו כשאני שוכב כאן כמעט אינם באים לבקרני. וכשהם באים ניכר שזה רק כדי לצאת ידי חובת ואילו אצלך אני רואה את המסירות של משפחתך אליך והדאגה האמיתית לשלוך. אנה ספר לי מה נתת להם שהם כל כך אוהבים אותך?

להפתעו ענה לו שכנו כי לצערו הרב מצבו הכלכלי תמיד היה קשה ולא היה ביכולתו לתת לילדיו דירות, וחזן מצרכיהם הבסיסיים לא נתן להם כלום, כעת השתחם האיש יותר, מה אם כן הסיבה שילדיך ל"כ מסורים אליך שבעוד שילדי משם לא? על שאלה זו ידע השכן להשיב: נתתי להם ערכים! חינוך יהודי טוב, זה מה שנתתי להם, ומכיוון שקיבלו חינוך טוב הם יודעים שאת ההורים צריכים לכבד בלי קשר למה שהם נתנו או לא נתנו. כשבני גד ובני ראובן רצו לקבל נחלה בעבר הירדן, אמרו למשה רבינו 'גדרות צאן נבנה למקננו וערים לטפנו', ורש"י מסביר 'חסים היו על מסונג יותר מביניהם ובנותיהם שהקדימו מקניהם לטפם, אמר להם משה לא כן עשו, העיקר עיקר והטפל טפל, בנו לכם תחילה ערים לטפכם ואחר כך גדרות לצאנכם'. משה רבינו מלמד אותנו להציב סולם ערכים קודם הילדים ואח"כ הפרנסה וכל שאר העניינים. וכל ילד צריך לדעת שאצל אביו הוא חשוב יותר מהבינונים ויותר מכל דבר, וכשם שכאשר יש ילד חולה אין ההורים חוסכים כל מאמץ להשיג רפואה לבנם כך גם ברוחניות עלינו לעשות כל מאמץ כדי לגדלם ולחנכם בדרך הנכונה ולהנחילם ידאת שמים ומידות טובות.

(ע"פ טיב תורה-מטות)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

א

כתב הבעל הטורים: "לא נאמר 'ויהיו באלים' כמו באינך, לפי שלשם שותים עשרה עינות מים, והנו שם רק כדי לשנות המעיינות."

והקשה השפתי צדיק (פ' דין ס"ד): הלא מקרא מלא דיבר הכתוב (לעיל ט' יח) "על פי ה' יחננו", ואין חנייה שלא על פי ה', עיין שם שנדחק טובא.

ברם הוציאו בזה, בכשנקדים לדקדק טעני מה מוזכר כל מקום פעמיים 'ויסעו ממקום פלוגי' 'ויהיו' במקום פלוגי, ושוב 'ויסעו' מאותו מקום. ולכאורה היה מספיק רק להזכיר מקום המסעות והחניות ולמה לנו לפלוס ולהזכיר כל עיר וכל מקום ב' פעמים.

אך נודע הפירוש בשינוי לשונות הכתוב בריש הפרשה 'מסעיהם

למוצאיאם' או 'מוצאיאם למסעיהם'. – כי יש הנוסע למקום מסוים משום שצריך להגיע אל אותו המקום ולמסור או לסיבה מסוימת ויש שצריך מטרות נסיעתו היא לעזוב את מקומו שיש בו סכנה, והצורך שצריך בנסיעתו הוא לברוח ממקומו.

ולפעמים יחנן ששהי' המטרות עיקריות גם יחד, הן עזיבת מקום המוצא לברוח משם ולעזוב המקום והן מקום היעד, שאף הוא תכלית נרצה להגיע לאותו מקום. כדוגמת הברורים מן השואה לארץ ישראל, גם כדי לעזוב שם וגם כדי לבוא לכאן. והנה כאן בסדר 'מסעי בני ישראל' ב' המטרות עיקריות הן גם לצאת ולברוח ממצרים מקום המוצא הקשה, וגם להגיע אל ארץ ישראל אל המנוחה ואל הנחלה. והו' 'מסעיהם' למוצאיאם היינו שבעיקר נצרכו להגיע אל מוצאיאם או 'מוצאיאם' למסעיהם שצריך נצרכו למסעיהם כדי לעזוב המקום שהיו בו.

ואפשר שלא רק הוציאה ממצרים ארץ המוצא בתחילת המסע, וההגעה הסופית לארץ היעד בארץ ישראל סוף המסע הם העיקר. – אלא גם כל סדר 'מסעי בני ישראל' שבכל המ' מסעות כולם תכלית מיוחדת להם כמבואר באור החיים הקדוש (ריש הפרשה) שהיו צריכים לתקן הניצוצות בכל מקום שבאו, וזה תכלית מיוחדת בכל מקום ומקום לפי עניינו.

ואשר לפי זה יתיישב טעם כפל הכרת המקומות שכן ויסעו ממקום פלוגי יש בו תכלית בפני עצמו, שצריכים עתה לעזוב אותו מקום שכבר סיימו בו התיקון, ועצם עזיבתו תכלית היא. וכן ויהיו במקום פלוגי ותיקון בפני עצמו, שצריכים לבוא כאן. וכמו שהכתוב אומר 'על פי ה' יחננו ועל פי ה' יסעו', שניהם על פי ה' ויש בו מצוה מיוחדת גם ויסעו וגם ויחננו, כל אחד מהם תכלית בפני עצמו.

והנה לפעמים באמצע הדרך ישנה 'תחנת ביניים', שנוצרים בפונדק דרכים אם ללית לילה בכימים הרחם או לעצירת הפסקה בכימינו. לנח קמעא לאכול משהו ולהחליף כוחות וכו'. – ובכאזה גונא הרי אין במקום ביניים הלוה לא תכלית כניסה ולא תכלית יציאה, הרי רק 'חלפה' פה בדרכם ממקום למקום.

כן יש לומר כלפי 'אלים', שבודאי גם שם חנו על פי ה', וכקושיית השפתי צדיק, אבל אין זה דומה לכל החניות והמסעות שכולם היו בתכלית נרצה של המקום ונפא אבל כאן לא כן היתה כוונת ה', רק מחמת ששם שותים עשרה עינות מים ונצרכו לשותות מן המים אחד שצמאו לא כך במרה ולכן שפיר לא נזכר כאן 'ויהיו', וזו כוונת בעל הטורים והתיישבה תמיתה השפתי צדיק.

***

סיפר לי איש נאמן, ששמע מפי כ"ק האדמו"ר מבלאזוב זצוק"ל, שבהיותו אברך צעיר נצרך פנע לנסיעה דחופה אל זקן הר"ק המפורסם מבלאזוב זצוק"ל בעל "צבי צדיק" [רב של הר"ק] בארץ ראטה זצוק"ל, הוא הודדו אפוא להחיש את צעדי ולארזו את מעט מלגלגיו, וברוב הטרדות שכה לקחת עמו את הטלית ותפילין.

בהגיעו אצל זקן לברכת שלום שח לו בין הדברים ששכח את הטלית ותפילין, נודעו זקן וה' ואמר: מילא התפילין אפשר להשאיל מאדם אחר, אבל הטלית כיצד אפשר לשובה, הרי לא יידע האדם את עתו, אימתי יהא סוף המסע! שלו בעולם ושמא יצטרך לה לקבורה! [ב' בחי' לארץ קורבים עם תהלות]...

טיב מעשה זה מלמדנו במחשבה, מה שהורונו הכמים במסכת שבת (קנ"ג): "חנן תתם (אבות ב' ד') רבי אליעזר אומר, שוב יום אחד לפני מיתו. שאלו תלמידיו את רבי אליעזר: וכי אדם יודע איזה יום ימות אחר לה? וכל שכן, ישוב היום שמא ימות למחר, ונמצא כל ימיו בחשבון. ואף שלמה אומר בחכמתו (קהלת ט' ח'): בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר."

"אמר רבן יוחנן בן זכאי, משל למלך שזימן את עבדיו לסעודה ולא קבע להם זמן, פיקחין שבהן קישטו את עצמם, וישבו על פתח בית המלך, אמרו כלום חסר לבית המלך. טיפשיין שבהן הלכו למלאכתן, אמרו כלום יש סעודה בלא טורה. בפתאום ביקש המלך את עבדיו, פיקחין שבהן נכנסו לפניו כשהיו מקושטין, והטיפשיים נכנסו לפניו כשהיו מלובלנין. שמה המלך לקרוא פיקחין וכעס לקרוא טיפשיים. אמר: הללו שקישטו את עצמם לסעודה ישבו ויאכלו וישתו, הללו שלא קישטו עצמן לסעודה יעמדו ויראו!" ע"כ.

ולא רק לאנשים זקנים הקרובים למיתה הדברים אמורים אלא אף לצעירים עד שהיה הצדיק מתפלל על נכדו שהיה אז אברך צעיר עול לימים כיצד אפשר לשכוח את הטלית, הרי צריך לקחתה לכל מקום בכל סדר 'מסעי בני ישראל' כדי להיות עומד ומזכיר!

***

הר"ק האדמו"ר הזקן רבי איתמר מנדבורנא זצוק"ל היה דר בארצות הברית ובנו הגדול האדמו"ר רבי חיים מרדכי זצוק"ל היה דר בארץ הקדושה, ויצא לדרך בנסיעה לאמריקה כדי להקביל פני אביו הקדוש, אשר בימים ההם היתה נסיעה כזו כרוכה

מסעי בני ישראל

ויסעו ממקום פלוגי ויהיו במקום פלוגי ויסעו ובאלים שותים עשרה עינות מים ושבעות קיום מצות "כיבוד אב"...

בתורה קשה ומייגעת וטלטול הדרכים דרך ארצות אירופא וכו'. בהגיעו אצל אביו לאחר כמה ימים של יגיעת דרכים מפרכת, אמר לאביו שבה הנה רק כדי להגיש לפניו כוס תה... לא כדי להתרים עבור מוסדותיו! – ואף כי נשאר שם תקופה ארוכה, אמר שכל הדרך הקשה הזו כבר השתלמה למעשה רק כדי לזכות להגיש לפני אביו כוס תה! והוא אף הוא זכה כמו כן במידה כנגד מידה שבערוב ימיו כמה שבועות לפני פטירתו כשהיה חולה, לא אז ממיתו בנו כ"ק האדמו"ר זצוק"ל מנדבורנא. – הוא למד אצל אביו פרק בהלכות קיום מצות "כיבוד אב"...

***

אחד מגדולי הצדיקים בירושלים קרתא דשופרא יצא פעם בני סיעה כדי להשתתף בשמחת נישואין אחת שנקרא לערוך בה את החופה וקידושין כדת וכו'. – היו בה באותה חתונה נכבדה כמה בני משפחה שאינם חרדים לדבר ה', ואינם שומרים התורה והמצוות כאשר הדבר מצוי לפעמים בשמחות אחינו בני ישראל, שמשותפים בהם גם בני משפחה מן המגורים האחרים.

החתונה התלה כעבור במעמד 'הקבלת פנים', החתן נכנס אל האולם בצעדים מרוססים וכשכולו אומר חרדת קודש עלה אל הבמה וחפס את מקומו, מצדדיו ישבו ההורים והסבים הנרגשים ושאר אורחים נכבדים רמי מעלה. ומסביבם התיישבו כל שאר המוזמנים בני משפחה ושאר ידידים ורעים – כשביניהם יושבים גם אותם בני משפחה החילוניים ובהנחים בעיניים נרגשות ולב הומא את כל מעמד האירוע המרשים השונה לגמרי מקצה לקצה מאופי החתונות שהם רגילים אליהם... – הקדושה והיראה הגדולה הנסוכה בחוט של חן על פני החתן והשוכבים ריגשו אותם מאוד, ובהיותם חלק מן המשפחה שאר מברשים חשו עצמם ממש שייכים וקרובים להתעוררות הגדולה ואוירת הקדושה והיראה ששרתה באולם. והנה פוצת התזמורת ביוגנים עתיקים משובבי לב החתן הנרגש מוציא מחיקו את ספר התהלים ומשקיע עצמו כל כולו בתפילות נוראות לפני נורא עלילה, כשדמעות ורתחות נגרות וחולות מעיניו, לפתוח לפניו שערי רחמים וחסדים שיזכה לבנות ביתו על אדני התורה והקדושה בהצלחה.

בהגיע זמן החופה, הופיע בשערי האולם המפואר הרב הצדיק מסדד הקידושין, ופועתו היתה מרשימה ומכובדת כל העם קם ועמד על רגליו לכבדה של תורה המוחזקים חרדו ומיהרו לקבל את פניו, וליווהו אל עבר הבמה למקומו הנכבד שלימין החתן.

בעוד הרב צועד מתונות אל הבמה, ניגשו אליו בדרכו כמה אנשים מן הציבור ולחצו את ידו בחמימות לקבל פניו בברכה, הרב נענה אליהם בהדרת פניו המאירה בנועם עליון, והרעיף עליהם מברכות קדשו. – ברקע כבר החלו נשמעים הצלילים העדינים של ניגון החופה המרטיט, המקובל ומקדוש בפי ישראל למעמד נשגב זה, צלילים הפורטים על גימי הלב לקרבו לרגשי תשובה והתעוררות.

המראה הגדול הזה, עם כל אוירת הריגות והקדושה העצומה שסביבם השפיעו מאד לטובה על אותם בני משפחה החילוניים משהו נפתח להם בלב... ובראותם את פני הרב ההדומים מחלק מברכותיו לכל שואל ומבקש, חצנו אף הם לגשת אל הרב כדי לקבל את ברכת קדשו. הם שלפו מהרה מן הכיסים את הכיפות הקטנות, שהכינו מבעוד מועד לצורך מעמד קדוש זה, יחד עם סיכות ההצמדה לקדקד... נודעו מהם במאורעות מעין אלו לחבוש כיפה לראשם.

והנה אחד מאותם בני משפחה שהתרגש כנראה מאוד מכל מראה מעמד החופה, ומהופעת הרב הצדיק לאלוהים באהבה ישראל שופעת רצה גם הוא לגשת לחתוך את ידי הרב ולבקש גם כן ברכה טובה. ברם דא עקא משום מה הוא לא היה מצויד בכיפה כדי לכסות את ראשו הגלוי... על הכל הוא חשב ותכנן בקפידה, הוא זכר לה: כי הניח את כל מערכת מלבושיו והתורה והנצטצ... אבל לא עלה על דעתו שמי גיעים לחתונה עם כיפה בכיס, הוא והכיפה היו חרוקים יותר מחרוק מזרז ממערב... אולם עתה בראותו את פני הרב הצדיק בנהירו עילאה, התעוררו בו פתאים רגשי בושה, הטובעים בעבע לב ישראל ביישנים (בשפת עז), בהביטו אל כל הקהל סביב העטופים בהדרת קודש ומקפיים את הרב באהבה, ורק הוא היחיד – אף מתוך בני משפחתו החילוניים – שעומד כך בראש גלוי ופזון, תקפו בו רגשי כלימה נוראיים, והוא הרגיש מאד לא נח לעמוד כך שונה מכולם.

והנה ראה הוא את פתח הרב מאחורי בדרו משם סמוך למקום עמידתו באולם, והנה שואל הרב את המשמש מדוע עומד איש זה כך בלא כיפה שונה מכל בני משפחתו ואחיו שכולם שמו כיפה לראשם. – לשמע שאלת הרב התרגש האיש, כשהמבוכה ניכרת ובוטלת מאוד על פניו.

והנה לפתעו להשתוממותו ולפתעת הכל מרים הרב את ידו על אדני, ושולף מתחת מגבעתו את הכיפה שלו עצמו מראשו, כאשר יש עליו הרי גם את כיסוי הכובע העליון, ונשאר הרב במגבעת ראשו בלבד. 'וא' לך כיפה גדולה ומהדרת! אמר הרב באהבה, תוך שהוא מושיט אותה ליד האיש.

היהודי הדרוש מאד מן המהות, לראות הוא לא יצפה כלל... הוא לא פילל שהרב בעצמו יסיר את כיפתו שלו מעל ראשו, למסרה לאדם חילוני פשוט ורוחק שאינו מכיר כלל. וכשדמעות נקוות בעיניו הכריז בהתרגשות גדולה מיד כשהגיעה את הכיפה על ראשו: כבוד הרב! מבטיח אני בכל לב, שמכאן ואילך לעולם לא חסור הכיפה מעל ראשי!

למחרת למחרת את ההתרגשות הגדולה שאחזה בקהל לשמע הכרזה מוצהרת שכזו, והרב כבר בלב חם שיזכה לשוב לצדו מחצבתו בשלמותו והעניק לו את כיפתו במתנה גמורה.

הרי כבר הורונו חכמינו ז"ל (שבת קנ"ג): "כסי רישך, כי ויחי דתורו עלך אימתא דשמאי". יש בה בסגולת הכיפה להמשיך קדושה ויראה, וקל וחומר כשהיא באה מראש צדיק ירא אלקים. – הפשך בעבודת הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'ואני פורע'

"לכובעך שאבעס קודש!!!" אמר היהודי בחנות לממכר מאכלים, בעודו לוקח סליטים עוגות וחלות ומגדנות לכבוד השבת. המוכר הגיב ואמר לו: "מה עשה לך השבת? תשחרר את השבת אין עניין להגיד לכבוד שבת בשעת הקנייתו!!! חרה לי מאוד הגישה והבורות ויותר מכך הניסיון לצנן את הקונה החביב ששש ושמח בקנייתו לכבוד שבת.

הסברתי בנועם למוכר שיש עניין, זה לא רק קבלה או זוהר, כי הקיצור שולחן ערוך מביא את זה להלכה שבשעת הקניות ההכנות והבישולים יש לומר כן. ביציאה מהחנות תפס אותי אברך במבטא אמריקאי כבד, שהיה עד לתקירת וסיפר לי סיפור מדהים לכבוד שבת קודש שאירע עמו וכך סיפר: "חיתי בארה"ב וכאברך צעיר באותו זמן לא הייתה לי עבודה והגעתי למצב שאין לי בכיס פרוטה... עד כדי כך שעברנו לגור בבית חמי וחמותי לתקופה. חמי שלח אותי לפני שבת לחנות הגדולה ונתן לי את הקוד לרשום על שמו את הקניות שלנו, שהרי כל זמן שאני שווה אצלם בבית אז הקניות גם צריכים להיות על חשבוננו בכך נתן לי הרגשה טובה.

כמו כן אבי מורי שגר באזור אמר לי גם שאני יכול לרשום על שמו את הקניות שלנו באותו חנות ונתן לי אף הוא את הקוד שלו. הלכתי לחנות וקניתי מכל הבא ליד לכבוד שבת קודש וכשזה לא על חשבונך אז יותר קל להגיד לכבוד שבת קודש ולקנות בכיף. כשהגעתי לקופה ושישתי חשבון הגיע הסכום לשלוש מאות חמישים דולר, אני נותן קוד אחד של חמי זה לא עובד נותן את הקוד של אבי מורי וגם זה לא עובד, משהו השתבש ברישום שלי.

זה היה תקופת בין הזמנים והחנות מלאה בקונים והתור שלי בקופה אורך זמן רב ולא נעים. כל אחד ממחר ביום שישתי חשבתי לעצמי הרי זה הכל לכבוד שבת והוצאות השבת זה על חשבון הבורא 'לוי עלי ואני פורע!!!' במקום להקפיד את החשבון ולהתקשר לאבי או לחמי לשלפתי את הכרטיס אשראי ובקשתי הלוואה מהבורא... ברוך ה' הכרטיס עבר והחשבון שולם.

יצאתי מהחנות וקבלתי שיחה מיהודי עשיר שרוצה שאלמד עם בנו. הסברתי לו שלא שווה לי כי הדרך מבית חמי כל יום יקח שעה וחצי בתחבורה ציבורית ואין בזה כדאיות. הוא אמר לי: "זו לא תהיה בעיה!!! אתן לך רכב ותשלום עבור חמש שעות כל יום כי חשוב לי שהבן שלי יתחיל את השנה מוכן בכל החומר הנלמד!!!" העשירי הזה שידוע בקמצנותו, נתן לי רכב יוקרה אפס קלומטר שעל דלק על חשבוננו, ובנוסף נתן לי מכונית חודשית שבחלוקה ליום זה יצא בדיוק 'שלוש מאות חמישים' דולר ליום, הסכום שלוחיטי מהבורא לכבוד שבת קודש!!!

מאז ברוך ה' הקב"ה הוציא אותי מהעוני הגדול, אמנם לא לעושר, אבל ברוך ה' אני לא צריך הלוואות לשבת.

ועל הכל אני מקפיד להגיד 'לכבוד שבת קודש!!!' בעל המעשה ז"ל.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שפתה ספואסל בפקס: 15326517922

זוהי יצירת התורה נכונה כשהתורה ממלאת את כל ישותו של האדם
שלא יישאר שום מקום לדברים אחרים כלל וכלל!

כ"ק הגאון רבי יהודה אלעזר חובביץ זצוק"ל לא נפקד בזמן של קיימא
וערך פעם 'נסיעה' מיוחדת לציון מן ה'חצות סופר' זצוק"ל כדי להתפלל
על בניו.
כידוע שהיה דבוק מאד בכל נימיו ליבו ונפשו בתורתו של החתם סופר,
וגם עזר וסייע בהדפסת ספרי החתם סופר.
והנה כאשר הגיע אל הציון הקודש בפרישבורג נזכר שם בכמה קושיות
שהיו לו בספרי ה'חצות סופר' ושהציקו לו מאוד, הוא הציע את קושיותיו
בעמודים כך על הציון, ובו במקום נתייבשו לו הקושיות בדרך מופלא.
לאחר שיצא מן הציון נזכר פתאום ששכח לבקש על בניו והרי זו
היתה כל תכלית הנסיעה... הוא הסיק מכך אפוא שאם הקב"ה סיבב
שהוא ישכח מזה כנראה זהו רצון של מעלה ולא חזר עוד אל הציון,
ונסע לביתו לנעלות שבא.

הגאון רבי יוסף שלמה הכהן כתנ"ש זצ"ל הפוניבזער רב הקים כידוע את
עולה של תורה בארץ הקודש לאחר מלחמת העולם השנייה כשנשאר
נצר יחיד שכל משפחתו הענפה, וקהילתו וישיבתו המפורסמת שבעיר
פוניבז' שבליטא. וניצתה בו שלהבת אש קודש, והקים לזכר קדושי
השואה את ממלכת התורה האדירה והמסופעת של ישיבת פוניבז' ומוסד
דוניה הרבים והמנונים המתנוססים לתפארה בגבעת הישיבה וסביבותיה
בבני ברק יצ"ו.

לצורך הקמת המוסדות הרבים והחזקתם השוטפת שהסתכמו בסכומי
עתק מדי חודש בחודשו, היה מכתת את רגליו תמיד בכל העולם והתדפק
על פתחי הגבירים מחזיקי התורה שבכל פזורות הגולה.
באחת מנסיעותיו הראשונות אל מעבר לים נכנס לכמה מגדולי ישראל
לבקש את ברכת הדרך והצלחתה כדי, ושיעורו עברו למען הצלחת
ושגשוג מוסדותיו הקדושים. ובהיותו מקורב וחביב מאוד אצל האדמו"ר
מגדו הרה"ק בעל "בית ישראל" זצוק"ל נסע אליו לבית פרידה (מסעניק).
הרבי כיבדו כראוי לפי רום מעלתו, ולאחר ששמעו שמתענד הוא לצאת
למסע גיוס תרומות אמר לו הבה נא אסביד לך, כיצד עליך לפעול בנכר:
הנה חושבים להם הרבה משולחים ושדרים היוצאים להתרים את אחינו
בני ישראל, שצריכים הם להתנף לגבירים... ומתמלא לבם ונפשם בחי
נופה ושוק, כדי לנסות לשכנע ולהרוויח עוד כמה דולרים... - ברם לא
זו הדרך ולא זו העיר, שכן הורנו חכמים (ושם לב) "מגלגלי זכות על ידי

ולפיכך תיכף כשהגיע את העול
מלכות שמים על ראשו, השפיעה עליו קדושת זו הכיפה שלא יסירנה
עוד מראשו לעולם. - כאשר ראה בעיניו את גדל מסירותו ונאמנות
הרב הצדיק, שעל אחר הסכים לפשוטו כיפתו שלו, והבין מזה עד כמה
חשובה מצוה זו, עד שהבטיח שלא לעזבה לעולם!
ונמצא סופה של אותה נסיעה שהתחילה בתכלית אחת של סידור
קידושין, והסתיימה בהחזרת נשמת ישראל קודש לצור מחצבתה אל
אביה שבשמים. - ללמדך שלא לזלזל בשום נשמה משרא, ויש
לבטל את עצמו וכבודו מכל וכל בשביל קידוש נפש משרא, כדי
להצניא יקר מוחל!

בדרכו חזרה ירושלימה סיפר הרב הצדיק לתלמידיו בני לווייתו, מנין
למד הנהגה זו. - מותר טיב מעשה מופלא שהתפרסם על הרבי הקדוש
מצאנז קלויזנבורג זצוק"ל, שלאחר השואה ערך כידוע מסעות רבות בין
מחנות העקורים שבגרמניה כדי להפיק את רוח חי התורה והקדושה
בנפשות הפצועה של השדרים.

באחת מסעדי מסעות אלו, 'מסעי בני ישראל', פגש בנערה ניצולה יהודיה
אחת שהסתובבה במחנה ללא גרביים. וכאשר ידוע שנשל על עצמו את
עול הקטת היהדות מעפרות הכבשים, לדאוג לכל בני ובנות ישראל
בגשמיים וברוחניות נוגש אליה ברוך ושאלה בעדינות מדוע אינה גורבת
גרביים כראוי וכיאות לדת בנות ישראל צנועות וכשרות, את הנערה
ענתה כשהיא בוכיה, שאין לה גרביים ללבוש...

מה עשה אותו צדיק קדוש, שלא מצא מונעו לנפשו מבכיהת של
נשמה גלמודה טהורה ותמימה - הוא נעמד כך באמצע המחנה, פשט
את הפחמקאות השחורות שלו עצמו מרגליו, שהיו הוגו גרביים היחיד
שהיה לו, נתנם לנערה המסכנת, ונשאר הוא יחף. והסביר לה שאצל
האיש אם יישאר יחף אין בכך כשום דת הצניעות, אבל בת ישראל קדו
שה וטהורה צריכה מדין 'דת יהודית' לכסות רגליה בצניעות ובקדושה.

ולא שת צדיק ליבו לכבודו ולדבנותו... והמשיך בדרכו כרבי ואדמו"ר
מפורסם יחף ללא גרביים... להצלת נשמת ישראל!

כל ימיה של אותה ריבה היתה שומרת על פחמקאות הללו ומתחזקת
בהם שהם הביאו מנוח ומוזר מעט לנפשה הפצועה, בראותה שאין היא
בדדה וגלמודה בעולם ויש אדם אחד שעדיין אורב אותה ודואג לה ול-
נשמתה, והתקדשה מכותם באהבה אל אביה שבשמים ולעבדיו הצדיקים.
ובימי השבעה כשייבשו בני המשפחה באבלותם אחר הסתלקות הצ-
דיק בקרית צאנז שבגלגלי, הטריחה את עצמה אותה אשה במיוחד, אף
שהיתה כבר זקנה וחולה, להגיע לחתמם וכשרמעות זולות מעיניה בלי
הרף סיפה מעשה זה. והם לא הכירו מעולם ולא ידעו מכלום והדארה
לפניהם את הגרביים הם שחזיקו וחיטמו את ליבה כל ימי חייה.

ומכאן נשא אותו גדול קל וחומר בנפשו באותו 'מסע' שערך לסידור
הקידושין, שאם על גרביים שברגל יש לוותר בשביל קידוש נשמת
ישראל. - על אחת כמה וכמה כשהמדובר בכיפה הקדושה שבראש
המחזירה יראת השם שיש לקרב בה את ישראל ולהשפיע בה יראת
שמים להשיב רבים מעוון!

וללמדך עוד שאין לזלזל בשום מעשה הצדיקים ומטיב כל מעשה יש
להוציא את הלימוד מוסר הנצרך לאדם למעשה.

יצעת התורה של מן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל היתה במד-
רגות עצומות סיפורים רבים למכביר התפרסמו על כך.

הוא היה יושב בחדרו הקט שבשכונת 'שני חסד' הוותיקה והנהגה בתורה
הקדושה שעות על גבי שעות גם בתנאים קשים ביותר. - היו ימים שלא
הספיק להשיב את עצמו לישון על גבי המיטה רק יושב רכון בחדרו על
ספריו בריכוז עצום בבירור איזה הלכה, ויצא מחדרו רק להפילה ולא
מירת השעור בישיבת הקדושה כשאח האוכל היו מנשמים לפניו בחדרו
תוך כדי לימודו, ונמנם מעט על גבי השולחן שבהדרו.

פעם בעת שנסעו הרב ובנו ב'מונית' לאיזה אירוע, וחלפו על פני רח-
בותיה וסמטאותיה הסובכים של ירושלים הראה הבן לנגד את הדרך
הטובה והמחירה ביותר להגיע בה אל מחוץ חפצם. - משראה אביו את
התמצאותו 'הנאות' בסדר כל רחובות העיר, גער בו בבטן: זהו סימן
שלא השקעת את הראש מספיק בתורה: מי שמשקיע עצמו אך ורק
בתורה אינו מתמצא ברחובות ובדרכים!

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצ"ב

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

<p>לע"נ הרב יעקב מיכאל זצ"ל בן החבר הרבי' ישראל זצ"ל מייער ולבניו יאאל ושרי' תנצב"ה</p>	<p>יוסף בן טילה ווא לרפואה שלימה</p>	<p>האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים</p>	<p>שרה שיינדל בת טילה ווא להצלחה בכל העניינים</p>	<p>לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה ולבניו י' סיון תנצב"ה</p>	<p>לע"נ הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יכלחסי"א רבי ישראל יצחק ולבניו יח נסלו תנצב"ה</p>	<p>גרפצ'יק טל: 02-5002321 גרפצ'יק</p>	<p>קשת הרשת מחשבי יח"צ וקידום מכירות 02-6257948 info@keshet-harshet.co.il</p>	<p>גל פז גל פז</p>
---	--	--	---	---	---	---	---	------------------------

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקרי! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173